nõunka naene maha. Nüüd on õnnetuse silmapilk, nüüd põrkab rong tormist aetud wagonitega wastastikku kokku!

Aga ei! Heledaste ja selgeste kõlab pikk otsatu masina wile temale kõrwu. Õnnetust ei wõi seal olla, ta teab, mis see wile tähendab: üks korratu asi tee peal, rongijuht on sellest märku saanud, aga tahab lähemat teadust. Ikka ja ikka kõlab pikk wile jälle unesti läbi tuule ja tormi.

Kas peab naene, kes ju oma mehe teenistust tunneb ja tarwilisel korral tema asemele astub, kas ta peab rongile wastu jooksma? Aga seda ta ei wõi teha. Ta teab, et wähem kui poole tunni aja sees teisest küllest rong oodata on, ja ta ei tohi wahimaja ja märgutähti ometi mitte ilma järelewaatamiseta jätta. Ta peab wälja kannatama, ilma et teaks, mis on sündinud.

Masina wile kõlab weel natuke aega ja jääb wiimaks wait; ainult tormituule koha on weel kuulda. Hirmust raugenud tõuseb naene üles ja läheb majasse, kus lapsuke ikka alles rahuliselt magas. Lapse aseme kõrwale langeb ta otsekui trambi kätte põlwili maha palweesse. Rahuliselt magab lapsuke oma asemel, ühtsoodu tiksub seinakell edasi. Ühel tööta tunnil oli Märt ajawiiteks kella tilgutise kõrwale kaks paberist wäljalõigatud mehikest seina külge pannud ja neude pealmise jau külge niidi otsad kõitnud. Iga tiksumise juures kummardasiwad need paberist mehikesed kordamööda peaga. Kui nüüd meeleheitja naene neid kujusid nägi, tundis ta hirmu neude ees. Tema arust oli, kui tahaksiwad nad oma peakummardamisega tema wastu ütelda: „Jah, surnud! Kõik on möödas, ta on surnud! Ära looda enam, otsas lõik!“

Südant lõhestawa waluga kummardas ta oma lapsukese aseme üle, ja lapse rohuline palge oli temale natuke troosiks. Kas see süüta lapsuke, kes nii rahulisell magas, tõeste juba waeseks lapseks oli jäänud? Heledad tellapaugud ärataswad teda tema rõhutud hingeolekust üles. Telegrahwi märguandmise majakesest wahimaja kõrwal tuliwad need paugud. Ta jäi kuulama. Kuus pauku, siis weel kuus pauku. Ühe rongi tulekut sealt küljest, kust tühjad wagonid oliwad

tulnud, anti teada. Ta tõusis üles, pani laterna põlema, pööras ukse lukku ja tõtas wälja mastipuu juure, kus otsas kaks punast laternat põlesiwad, tulewale rongile peatamise märguks. Mõne minuti järele nägi ta lähinewa rongi tulesid ja kuulis selle wurinat. Siis jäi rong seisma, ja weel enne kui Anna masina juure jõudis, tuliwad talle mehed laternatega wastu, nende ees otsas rongijuht, kes walju healega hüüdis: „Mätas!“

„Mina olen siin, tema naene!“ wastas Anna.

„Kus on teie mees?“

„Mina ei tea!“ hüüdis naene, kes kange tuule päralt kõigest jõunust pidi walju healega rääkima.

„Tema läks teed läbikatsuma, siis tuli labti peasenud wagonite rong, ja ma ei ole omast mehest enam midagi kuulnud ega näinud. Halastage ometi ja otsige teda taga, ta on wististi õnnetumat surma leidnud!“ Rongijuht ei saanud kosta, ta tundis, kuidas naene tema poole wajus. Ta oli minestusesse langenud. —

Ametniku käsu peale kanneti naene wahimajasse. Teise käsu peale astusiwad mehed ametnikule järele, jala edasiminema, kuna rongijuht pikkamisi järele pidi sõitma, sedamööda kuidas eelminejad laternatega märku annawad. Seist nemad oliwad tulnud ära põgenenud tühje wagonid taga otsima.

Kolm ametnikku jäiwad sinna, üks Mätta asemikuks, kaks telegrahwi käsitajaks, seist telegrahwi riist oli kohe rongi sinnajõudmise juures wahimaja kõrwale kellamajasse sisse pandud. Ühtlasi pidiwad nad minestanud naese järele waatama, kes ikka alles liikumata oma asemel maas oli. Üks õnnetus oli teise õnnetuse eest hoidnud; tuulepööris, mis otse sel silmapilgul puud oli maha murdnud, kui Märt Mätas seal kohal oli minemas, oli tee kinni pannud, nõnda et omapead sõitja wagonite rong sealt läbi ei peasenud. Neid ei olnud wähem kui 24 tillowagonid, enamiste tühjad, mis sinna oliwad jooksnud ja seal rööbestest wälja karanud ja maha murtud puude huniku otsa nagu mäeks kokku tormanud.

Sõidurong, mis Märdi pandud patroni plahwatuse läbi